

МАРИЯ, МЕРИ, МИМИ, МИЦИ. . .

Е, най-после да те видя! Къде се губиш? Никъде те нѣмаше толкова време.

— Заеѣтъ съмъ малко, знаешъ, работа една такава, малко сложна.

Той отговаряше смутено, а въ очитѣ му свѣтѣха малки предателски пламъчета, които приятелѣтъ му, старъ и опитенъ познавачъ на всички видове стоки отъ всички пазари, долови.

— Зная азъ, че щомъ нѣкой отъ приятелитѣ ми се загуби, попадналъ е въ мрежитѣ на жена.

— Позна, драги мой, само че никакви мрежи, а любовъ, голѣма, истинска любовъ. . . И радвамъ се, че те виждамъ тази вечеръ; знаехъ, че ще те намѣря тукъ въ кафенето и затова дойдохъ. Искамъ да ти говоря като на приятелъ. . . О, ако ти знаешъ какво съвършено създание е тя! . .

Въ кафенето бѣше задимено и шумно. Масата на двамата приятели, по на тридесетъ години, бѣше въ дѣното, подъ портрета на Ботевъ.

Бѣлиновъ вече трета година откакъ бѣше завършилъ финанси въ Берлинъ. Презъ време на следването си, а и следъ като се завърна въ София, въ всѣки новъ костюмъ имаше толкова любовни приключения, колкото копчета имаше по него. Наистина, това за него не бѣше много. Но пѣкъ често смѣняше костюмитѣ си.

А Георгиевъ, бедниятъ, сякашъ носѣше нѣкаква стара дреха само съ едно копче, и то така